

## Prædiken til juleaften 2021: der blev en plads.



Veronique Domier: to konger med gaver

Det, jeg vil trække frem i år, det er, at mennesker hjælper hinanden. At vi er i stand til at hjælpe hinanden – og også gør det.

Der er meget, som med de nye restriktioner og smittetal igen kræver *noget ekstra* af os. Og derfor vil jeg i aften trække de ting frem i juleevangeliet, som giver os noget *glæde* og noget *livsmod*.

For vi trænger til at høre noget godt.

Noget, som får os til at stole på hinanden og glæde os over vores tilværelse. Og får os til at håbe stort for verden.

Man har tit lagt vægt på ”at der ikke var plads til dem i herberget”. Altså, at Maria og Josef ikke kunne finde et værelse, hvor Maria kunne føde. Og derfor må hun lægge den nyfødte i en krybbe. Sådan et sted, hvor

dyrene har deres foder. Om det er udenfor eller under et halvtag eller i en stald,- ja, det kan vores fantasi lege videre med.

Vi husker i hvert fald, at Jesus *ikke* blev født i et hus og ikke havde noget hjem.

Hans mor og far havde fået en ordre om at forlade deres hjem, - og så måtte det blive, som det blev.

Men der var et sted til dem. Der var en plads. Både til de to voksne og til den lille nyfødte.

Der var nogen, der så dem. Og som hjalp dem.

Nogen, må jo have ejet den krybbe og det sted, hvor den stod.

Så når vi hører den kendte sætning: “for der var ikke plads til dem i herberget.”, så kan vi ligeså godt fortsætte: “men de fik en plads!”

Nogen tog sig af dem. Og de tog sig af hinanden. Det var nogle forfærdende vilkår, de var kastet ud i, men de tog sig af hinanden og af den lille, der havde brug for varme, mad og tryghed.

De fik en plads.

Jeg ser krybben som et billede på det at få en plads.

Et symbol på det at få en plads, selv om der ikke er plads de steder, som man regnede med. Selv om meget ikke blev, som man havde håbet på.

Der var ikke plads i herberget, - men der blev en plads.

Der blev et sted, som er trygt, selv om det ikke så specielt trygt ud, i første omgang. Det blev godt, selv om det ikke så særligt godt ud.

Den tomme krybbe ser jeg som et billede på det, at der er plads, - og til hvert eneste menneske. Barn eller voksen, ung eller gammel.

Og der er en juletradition, som man ku' sige handler om det.

I Frankrig og i alle de lande, hvor man har en tradition med at stille et julekrybbespil frem i december, der ligger der ikke nogen i krybben.

Der ligger ikke noget Jesus-barn i krybben.

*Krybben er tom.* Og det er den helt hen til julenat.

Krybben står dér, midt i det lille dukketeater, som et julekrybbespil jo er, og er tom.

Først julenat, mellem den 24. og den 25. december bliver der lagt en lille dukke i den tomme krybbe.

Og så er det jul!

Man kan jo prøve *at se det for sig*: det hele er "linet op", der er pyntet op, - man glæder sig til jul, der er købt gaver, der er købt ind. Julekrybbespillet står med lyskæder. Men krybben er tom.

Og når der *står en tom krybbe*, så kan man jo lægge hvem som helst i den!

Den står dér og er tom. Hvem skal ligge der? Hvem har brug for varme? Den står og venter.

Engang var det det lille Jesus-barn. I dag er det måske en anden nyfødt, der ikke har et sted? eller en gammel, der har brug for nærvær? eller en, der ikke har noget hjem?

Hvem som helst, der har brug for et trygt og godt sted, kan vi give en plads i den tomme krybbe; det er den et billede på.

Og derfor er det en stor del af vores julefejring i hele verden, at vi hjælper med at sørge for varme og tryghed, til dem, der ikke har et sted. Billedlig talt er det den tomme krybbe, vi fylder. Om det er med små børn, med unge, med voksne eller med gamle. Der er en plads.

*Og nu lidt mere* om det at få plads, når der ellers ikke er plads til én. Om det, *selv* at få et sted, når man ellers ikke hører hjemme noget sted. Eller føler sig hjemme.

Det kan krybben også være et billede på. Den der dybe frygt for ikke at høre til. Jeg tror, det er derfor vi rammes af ordene: "der var ikke plads til dem i herberget"- for tænk, hvis det var os selv, der ikke var plads til? Hvis det var én selv? Og: mon der så er en krybbe, en plads, et sted? Hvor jeg må være?

Mennesker har brug for hinanden. Vi kan ikke leve uden hinanden. Og derfor er vi bange for at blive holdt ude og ikke være regnet med. Ikke at have en plads hos andre. Blive efterladt. Blive forladt. Være alene, fordi andre har forladt én, - eller fordi man ikke har betydning for nogen mere.

Det kan den tomme krybbe også være et billede på. At vi – altså i vores fantasi- putter os selv i den. Ser den som *et løfte, et løfte* om, at der altid er en plads, også til mig. Og mine.

Når vi er bange for ikke at have en plads blandt andre, så hænger det tit sammen med, at vi er bange for *ikke* at være gode nok.

Ja, man skulle tro det ligger i vores DNA... For om vi er små eller store, børn eller voksne, unge eller gamle, så ligger der et lille monster indeni og spørger: ”er du god nok?” ”Kan de andre lide mig, som jeg er?” ” Er der en plads til mig, sådan som jeg er?” ”Eller: hvor og hvor meget skal jeg lave mig om, så jeg passer ind?”

Måske stiller vi ikke lige spørgsmålene på dén måde, fordi det gør for ondt. Men i stedet siger vi så: “åh, jeg er så stresset over min eksamen; eller” de andre driller mig”; eller:” ej hvor er det svært at være forældre”; eller: ”mit arbejde fylder for meget; eller: ”jeg er så træt af julen, af familien; jeg vil væk fra hamsterhjulet.”

Der er mange slags forskellige frustrationer, stresstilstande og bekymrings-ting, som vi hører hinanden sige. Og tit handler det om den samme bekymring, den samme frygt: ”er jeg god nok?” Og: ”Vil der være en plads til mig hos de andre, hvis jeg ikke lever op deres forventninger?” Eller: ”Vil jeg kunne holde mig selv ud, når jeg ikke lever op til mine egne forventninger?”

Når vi er urolige og hvis vi plager os selv med den slags tanker og følelser, så har jeg tænkt på, at så kan billedet af den tomme krybbe være en *trøst*. Den står der og viser, at der altid er en plads, - OG til hver eneste af os. Sådan som vi er. Sådan som vi er. Og også selv om der ikke er plads de steder, vi havde håbet på.

*Der står altid en tom krybbe, med plads til hvert eneste menneske, et eller andet sted.*

Det var kærlighed, der blev lagt i krybben den julenat. Og den er der altid plads til. Ja, den *skaber* plads. Det er julens evangelium til os, at der altid plads til os. Som H C Andersen sagde det:

” Barn Jesus I en krybbe lå/skønt himlen var han eje/  
Hans pude her blev hø og stå/Mørkt var der om hans  
leje/Men stjernen over huset stod/Og oxen kyssed  
barnets fod//

//Hver sorgfuld sjæl/bliv karsk og glad/ ryst af din tunge  
smerte/et barn er født i Davids stad/ til trøst for hvert et  
hjerte/til barnet vil vi stige ind/ og blive børn i sjæl og  
sind//

Amen.